

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№2 (159) лютий 2018 р.

9 січня, у день первомученика апостола й архidiaкона Стефана, митрополит Луцький і Волинський Михаїл освятив накупольні хрести на Свято-Михайлівському храмі, що в обласному центрі (Вишків). Докладніше про подію – на с. 3

3 ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

Субота сиропусного тижня – Всіх преподобних отців, що в подвигу просяjali

Преподобні – це ті святі, подвиг котрих полягав у чернечому подвижництві. Чернеча доля полягає у відмові од мирських прихильностей, турбот і прагнень. Цей тип святості зазначений у словах Христа, сказаних апостолові Петру: «І всякий, хто залишить дім, або братів, або сестер, або батька, або матір, або жінку, або дітей, або землі заради імені Мого, одержить устократ і успадкує життя вічне» (Мф. 19:29). Преподобними отцями ми їх величаємо тому, що через їх життя і труди можемо навчитися виконання заповідей Божих.

Приклад святих для мирян полягає в тому, що їхній подвиг виходить за рамки сучасного розуміння цього терміна, коли за якусь яскраву мужню дію людина опиняється на лаврах слави. Преподобні здобули визнання і шану за щоденну особисту жертву во ім'я Спасителя. Адже в людини найчастіше виникає питання, як позбавитися від того чи іншого гріха або ж тієї чи іншої пристрасті. Своїм життям вони явили світу святість, яка була досягнута через угоду Богові, що відбулася з допомогою трудів посту і молитви. Прикладом святих подвижників

Церква зміцнює нас на подвиг духовний, бо дивлячись на їх життя, незлобне та богоугодне, як на зразок, наслідуємо чесноти преподобних у міру своїх сил, пам'ятаючи, що і святі подвижники й подвижниця, прославлені Церквою, були людьми, наділеними немочами плоті, подібно до нас.

Сирна субота – це особливий і єдиний день у році, коли звершується пам'ять усіх богопосвячених осіб. І природно, що їх пам'ять відбувається незадовго перед початком Великого посту, тому що життя постницьке – це просто синонім чернечого життя. Але не тільки монахи, а й миряни, і біле духовенство – усі певною мірою наслідують цю чернечу чесноту.

Перед початком Великого посту кожен православний християнин має знову задуматися над своїм духовним життям. В очікуванні Великодня нам треба стати іншими, але не тимчасово. Подібно до преподобних святих, усі християни повинні зрозуміти істину земного життя й перспективу здобуття небесних скарбів, поступившись спокусі земних багатств.

Віталій КЛИМЧУК

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – 2 грн 49 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштово-каталозі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslaviavolyni.org.ua

ХРОНІКА

У ВПБА створили наукове товариство

Під час засідання вченої ради Волинської православної богословської академії 21 грудня прийнято рішення заснувати наукове товариство імені Митрополита Якова (Панчука). Про це повідомив сайт *vpba.org*.

Створення товариства «є вираженням прагнень до наукової діяльності професорсько-викладацького колективу Волинської академії і передбачає покращення умов діяльності для наукових пошуків молодих науковців», – зазначено на сайті вишу.

Привітали римо-католиків із Різдва

Ієромонах Никодим (Смілій), намісник луцького монастиря Воздвиження хреста Господнього, з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла 25 грудня відвідав різдвяну Месу в римсько-католицькому соборі Апостолів Петра і Павла, що в обласному центрі.

Поздоровляючи християн, які святкують Різдво Христове за григоріанським календарем, о. Никодим побажав духовенству й вірним РКЦ Божого благословіння та миру в нашій країні, «де місця вистачає всім».

Владика Михаїл: немає католицького Різдва чи православного

Різниці між двома датами відзначення Різдва Христового митрополит Луцький і Волинський пояснював 24 грудня, у неділю 29-ту після П'ятдесятниці, під час проповіді у кафедральному соборі Святої Трійці.

Насамперед високопреосвященний наголосив, що у святкуванні Різдва «для віруючої людини найважливіше сприйняти серцем те, що Ісус Христос прийшов у цей світ, народився», сприйняти через віру.

Внаслідок зміни календаря у попередніх століттях відбулася деяка плутанина, тож дехто каже – «католицьке Різдво», «православне Різдво». «Немає католицького Різдва, нема православного Різдва, є Різдво Господа нашого Ісуса Христа. А тому говорити треба правильно, і жити треба правильно», – пояснив керуючий єпархією.

«Я хочу, щоб ми самі, наша православна громада, мала свої цінності», – зазначив митрополит Михаїл та побажав: «...Жити згідно з євангельською істиною, жити згідно з тим, що нам дає спасіння. Це ісповідання того, що Ісус Христос народився. Це ісповідання того, що Ісус Христос за нас постраждав. Це ісповідання того, що Ісус Христос „смертю смерті подолав і тим, що в гробах, життя дарував“. Тому хай милосердний Господь допоможе нам відкинути все чуже, а прийняти те, що приймає наша душа, наш розум і що є корисним для нашої спасіння».

Луцьк: ушанували загиблих «афганців»

Віце-канцлер і старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний на прохання Волинської обласної організації Української спілки ветеранів Афганістану в кафедральному соборі Святої Трійці 27 грудня відслужив панахиду по загиблих воїнах.

Після молитви о. Олександр звернувся до присутніх, зазначивши, що «для Бога немає мертвих, для Бога усі – живі». Вони просто відійшли із цього світу, але чекають нашої молитви за них. І тому сьогодні згадуємо усіх, хто загинув, воюючи в Афганістані, і тих, хто повернувшись, сьогодні віддав своє життя за волю України. Душпастир нагадав, що 14 тисяч ветеранів Афганістану обороняють кордон нашої держави на Сході та 200 з них загинуло.

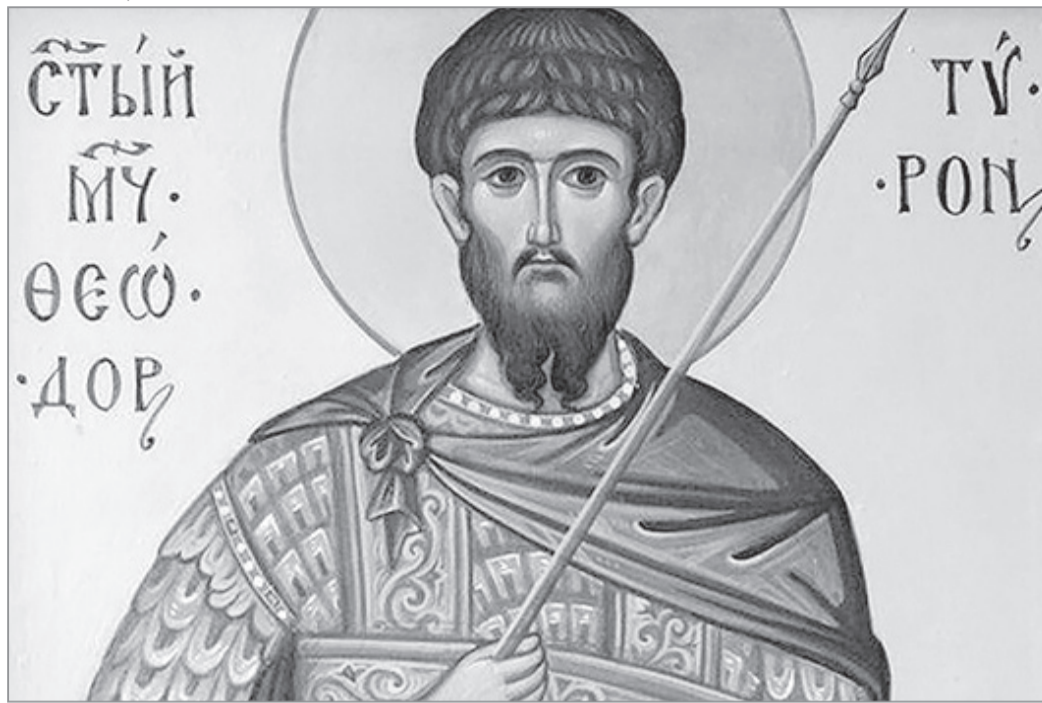
27 грудня 1979 р. за рішенням керівництва СРСР радянські війська, у складі яких було й чимало українців, увійшли на територію Афганістану і розпочали війну, яка тривала 10 років.

3 нагоди різдвяних свят капелани відвідали Донбас

Військові священники ковельських деканатів із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла 24–28 грудня здійснили чергову поїздку на Схід України.

Зокрема, душпастирі провідали бійців на прифронтових позиціях у районі Станиці-Луганської. Військовослужбовцям

— З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

Святий Феодор Тирон. Фреска XIII ст. Афон

2 березня – великомученика Феодора Тирона

(перехідне святкування цього ж святого – в суботу 1-го тижня Великого посту)

Першої седмиці Великого посту, в суботу, із перших століть Християнства здійснюємо церковну службу на честь святого Феодора Тирона. Згадуємо чудесну подію, що сталася за царя Юліана Відступника, коли завдяки Феодору константинопольські християни були позбавлені осквернення ідолажертвними приношеннями. У навечір'я суботи передбачено молебний канон, у кінці якого освячується кутя (варена пшениця з медом) і благословляється на куштування молильниками.

З короткого життя святого великомученика Феодора відомо, що він був воїном – «Тирон» по-грецьки означає «воїн» – у місті Алас (нині Туреччина) під начальством якогось Врінка, який примушував його принести жертву ідолам. У той час були сильні гоніння на християн, ініційовані римським імператором Галерієм (305–311). Феодор твердо привселюдно визнав свою віру в Христа Спасителя. Градоначальник дав йому кілька днів на роздуми, але святий залишався непохитним. Тоді його звинуватили в підпалі язичницького храму і кинули до в'язниці, щоб віддати голодній смерті. Через якийсь час Феодора Тирона знайшли живим та здоровим. Градоначальник знову запропонував Феодору принести жертву ідолам, але той відмовився. Його було віддано на тяжкі тортурні – тіло стругали залізними зубцями, та святий продовжував сповідувати свою віру в Христа.

У цей час, як говорить Передання, йому з'явився Христос та, втішаючи, підкріпив його сили. Через певний час Феодора Тирона ще раз привели до правителя міста й останній раз просили зректися віри в Христа та принести жертву язичницьким богам, проте воїн безстрашно сповідував віру у воскреслого Господа. За це мученика піддали ще більшим тортурам та засудили на спалення. Великомученик Феодор мужньо зайшов у вогонь і з молитвою віддав свою душу Богу близько 306 року.

Непошкоджене вогнем тіло благочестива християнка Євсевія заховала в себе вдома у місті Євхайті. Пізніше мощі святого були перенесені в Константинополь, а голова спочатку була Бринзії, а тепер – у Гаєті (Італія).

Через 50 років після мученицької смерті Феодора Тирона імператор Юліан Відступник (правив у 361–363), бажаючи осквернити християнам Великий піст, наказав градоначальнику Константинополя кожен день протягом першої седмиці посту кропити продукти, що продаються на ринку, кров'ю ідолівських жертв. У цей же час великомученик з'явився уві сні константинопольському архієпископові Євдоксію та звелів йому попередити християн, щоб у цей період не купувати ніяких продуктів, а вживати коливо (кутю), тобто варену пшеницю з медом.

Вітальї КЛИМЧУК

— ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

Запитання: «Іноді чуємо таку думку: якщо людина не може виділити в неділю час для молитви в храмі, то як вона зможе бути в майбутній вічності з Богом? А взагалі, у чому полягатиме вічне буття людини?»

В осягненні Всевишнього. Хоча при створенні людини і було сказано «Добре» (Бут. 1:31), це не означає, що створена Богом людина не може більше вдосконалюватися. Оскільки сенс нашого життя – «стягання благодаті Духа Святого», то це процес нескінченного осягнення святості Бога. Сказано: «Будуть праведні прославляти ім'я Твоє; непорочні оселяться перед лицем Твоїм» (Пс. 139:14).

Жити перед лицем Божим – означає насолоджуватися досконалістю Творця. Але навіть у вічності ми не зможемо осягнути

ї частини слави Творця. В Книзі Іова сказано: «Чи можеш ти дослідженням знайти Бога? Чи можеш зовсім пізнати Вседержителя?» (Іов. 11:7).

Отже, вічне осягнення Всевишнього буде означати вічне зростання в його благості й любові. А, як вчать святі отці, вічність у Бога – це не одноманітність, а чудове різноманіття, про яке ап. Павло писав: «Не бачило око, і вухо не чуло, і те на серце людині не приходило, що Бог приготував тим, хто любить Його» (1 Кор. 2:9). А сучасний богослов Іоанн Зізіулас, так висловився про це: «У вічності не буде межі людському зростанню, бо людині буде чого повчитися у Бога, і Богу є чого навчити людину».

Священик Андрій ХРОМЯК,
настоятель храму Великомученика
Юрія Переможця с. Жабка Ківерецького деканату

передали продукти й теплий одяг, пожертвували волинянами-благодійниками.

Також капелани побували в навчальних закладах м. Щастя Луганської єпархії. Вихованцям дитсадків, школи-інтернату та ліцею вручено подарунки «від св. Миколая»: смаколики та іграшки. А для Щастинської санітарної школи-інтернату передали ікони для облаштування молитовної кімнати.

За повідомленням військового священника з Любінця Ковельського районного деканату протоієрея Матвія Олійника, протягом цього перебування на Донбасі духовенство провело 16 виступів із колядками та патріотичними піснями.

Зустріли волинян, звільнених із полону

Головний військовий капелан єпархії протоієрей Михаїло Бучак разом з іншими священниками та мирянами 29 грудня зустріли звільнених із полону захисників України на Театральній площі Луцька.

Перед фотостендом загиблих героїв душпастирі відслужили молебень за мир, а бійці Артем Віндюк та Володимир Гізун, які повернулися з російської неволі, випустили в небо білих голубів – символ миру.

Артем пробув у полоні рік, а Володимир – близько двох.

Військові капелани помолилися за полонених

4 січня, в день великомучениці Анастасії Узорішительниці, військові священники відправили молебень за звільнених бійців і тих, які ще перебувають у полоні.

Очолив богослужіння в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці капелан військової частини 1141 Національної гвардії України священник Сергій Лівончук.

Свята Анастасія допомагала ув'язненим християнам: годувала, приносила одяг, перев'язувала рани хворим. За це її чоловік-язичник Помплій помістив в окрему кімнату та постійно катував. Після його смерті Анастасія все майно витратила на одяг, їжу та ліки для бранців і продовжила опікуватися ними. Тож цю угодницю Божу вважають покровителькою полонених.

Із душпастирями молилися військовослужбовці та представники влади.

У храмах єпархії відбулися різдвяні Богослужіння

7 січня з нагоди Різдва Христового в кафедральному Свято-Троїцькому соборі Божествену Літургію очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл. Напередодні, у Навечір'я (Свят-вечір), традиційно під проводом владика відправили Всенічну.

З високопреосвященим служили декан собору протоієрей Микола Нецькар, який виголосив різдвяне послання Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета, інше духовенство.

У вітальному слові архієрей закликав усіх до радості. Адже сьогодні ми «шануємо Того, Який з любові до нас прийшов у цей світ», – пояснює керуючий єпархією. Прийшов, аби утішити нас. Тому в цей день потрібно проганяти гріх і скорботу із серця, які не дають нам радіти з цієї нагоди.

«Нехай радіє весь світ!» – наголосив владика. Ці слова долітають до престолу Божого, лунають у вертепах і, найголовніше, у наших сім'ях. Нехай ця радість об'єднує нас у велику християнську родину.

Службу Божу із заповненого вірними собору транслювало обласне державне телебачення (повтор – увечері). Коментували її клірик луцького храму Святителя Миколая Чудотворця протоієрей Микола Лазука та керівник єпархіального паломницького центру «Україна» Лариса Савчук. Під час Відправи співав архієрейський хор «Оранта» (керівник – заслужений діяч мистецтв Василь Мойсіюк).

Разом з усіма молилися секретар Луцької міської ради, виконувач повноважень міського голови Григорій Пустовіт та інші представники влади.

На завершення Служби духовенство разом із вірянами виконали декілька колядок.

Другий і третій дні Різдва – у двох луцьких храмах

8 січня, на свято Собору Пресвятої Богородиці, митрополит Луцький і Волинський Михаїл

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2

відслужив Божественну Літургію в церкві Благовіщення Пресвятої Богородиці, а 9-го – Архистратига Михаїла (Вшків).

У Благовіщенському храмі з владикою правили настоятель парафії священник Микола Савчук, інше духовенство (місцеве та з Німеччини). Служили у нижній церкві, бо верхню ще не добудовано.

Сьогодні ми «шануємо Того, Хто дарував нам перемогу життя над смертю», – наголосив архієрей у проповіді. Прийшовши в цей світ, Ісус Христос виконав Свою місію – визволив нас від гріха, прокляття і смерті. Так само і ми, прийшовши в цей світ за благословінням Божим, повинні виконувати свою місію: прославляти Господа, цуратися сатани та утверджуватися у своїй православній вірі.

У день первомученика й апостола архидиякона Стефана керуючий єпархією привітав настоятеля Свято-Михайлівської парафії протоієрея Степана Гайгеля із днем ангела. Окрім іменинника, під час Відправи з високопреосвященним молилися декан протоієрей Михайло Онищук, інші священнослужителі Луцьких міського та районного, Ківерецького благочинь, а також із Рівненської єпархії.

Після завершення Літургії митрополит Михаїл звершив чин освяти накупольних хрестів на Свято-Михайлівський храм, оскільки зараз Богослужіння проходять у пристосованому приміщенні.

У слові владики зазначив, що Господь, на відміну від людини, завжди перебуває з нами. А людина може бути далеко від Усевишнього і своїми думками та діями не впускати Його у свою душу. Тому високопреосвященний побажав, аби ми йшли до Царства Небесного, як волхви йшли за зіркою. Адже волхви не знали дороги, а довірилися Господу, Який вказував їм, куди йти, і привів їх до Ісуса Христа. І ми, ідучи за нашою вірою, повинні бути впевнені, що дійдемо «до тихої пристані Царства Небесного», – пояснив митрополит.

Як зазвичай, архієрей відзначив церковними нагородами жертводавців та активних парафіян.

3 нагоди Різдва у єпархії відбулися заходи

8–10 січня в деканатах єпархії пройшли заходи за участю священних, церковних, аматорських хорів та вихованців недільних шкіл.

Так, відбувся традиційний благодійний захід «Різдво у Горохові. Повертайся додому живим». Розпочалося дійство зі слова декана протоієрея Андрія Сидора. Участь у святі взяли церковні хори та аматорські колективи Горохівського благочиння. На заході були присутні, зокрема, міський голова Віктор Годик, голова райради Тарас Щерблюк, інші представники влади та громадськості. Під час концерту вдалося зібрати близько 10 тисяч гривень на лікування маленької горхівчанки Ольги Зілінської.

У Центрі культури та дозвілля с. Дубове Ковельського районного благочиння відбулися виступи колективів недільних шкіл, церковних хорів та аматорських гуртів. Учасники дійства ставили вертеп, співали колядки. У заході взяли участь, зокрема, районний декан протоієрей Іван Бонис, голова Дубівської ОТГ Роман Троцюк. По завершенню дійства о. Іван вручив колективам подяки.

Традиційно в літературно-меморіальному музеї Лесі Українки у с. Колодяжне вихованці недільної школи місцевої парафії Святого Миколая Чудотворця разом із настоятелем громади протоієреєм Іваном Оринчаком створили дійство «Різдво у родині Косачів». Захід відвідав, зокрема, голова райради Андрій Броїло.

Владика – про Василя Великого

14 січня, у день Обрізання Господнього та шанування святителя Василя Великого, архієпископа Кесарії Каппадокійської, митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив Божественну Літургію в кафедральному соборі Святої Трійці.

У проповіді високопреосвященний зазначив: ми часто говоримо про святих, що вони великі. Але не в розумінні фізичному. Коли християнин говорить «великий» – це означає

ПІЗНАЄМО БІБЛІЮ

ВИГОЛОШЕННЯ ПРОРОЦТВА НОЄМ ПРО СВОЇХ СИНІВ

«...І сказав: проклятий Ханаан; раб рабів буде він у братів своїх. Потім сказав: благословенний Господь Бог Симів; Ханаан же буде рабом йому...»
(Бут. 9: 25–26).

«...І сказав: Проклятий Ханаан...».

На питання, чому вся важкість цього прокляття падає не на Хама, винуватця, а на одного з синів його Ханаана, існує кілька тлумачень.

Так, Ориген, слідуючи юдейській традиції, пояснює це тим, що юнак Ханаан нібито першим помітив непристойне становище свого сплячого діда і вказав на нього своєму батькові Хаму. Але це пояснення, не витримує критики вже хоча б тому, що не можна вважати в одному і тому ж проступку більш відповідальним нерозумного хлопця, ніж зрілого чоловіка.

Набагато глибше і ґрунтовніше інше пояснення, запропоноване св. Іваном Златоустом: «Не без мети і недаремно згадало Писання про сина (Хама), але з деякої потаємної причини. Ной хотів і покарати Хама за його злочин і завдану йому образу, і в той же час не порушити благословення, даного вже Богом: «благословив, – сказано, – Бог Ноя і синів його», коли вони вийшли з ковчега (Бут. 9:1)».

«...раб рабів буде він у братів своїх».

Це звичайна в єврейській мові форма посилення думки (найвищий ступінь). Історія, дійсно, дала повне виконання цього пророцтва. Так, нащадки Ханаана були вбиті, обернені в рабство євреями за Ісуса Навина, під час завоювання ним Землі обітваної (Нав. 9:23). Не раз і ще, особливо за царів Давида й Соломона, хананей випробували на собі важку руку нащадків Сима і послужили їм (3 Цар. 9:20–21). А інші племена хамітів (фінікійці й особливо ефіопляни) були підкорені нащадками Яфета – персами, греками і римлянами.

«Потім сказав: благословенний Господь Бог Симів...».

Пророцтво, дане Симові, становить повну

ВАРТО ЗНАТИ

У КРАЄЗНАВЧИЙ МУЗЕЙ ПЕРЕДАЛИ ОСОБЛИВУ КАРТУ

Військові капелани протоієрей Володимир Труш і священник Олександр Вронський привезли до Волинського краєзнавчого музею велику мапу України, виготовлену з тканини учасниками осередку національно-патріотичного виховання «Маленькі патріоти» Волинського державного центру естетичного виховання учнів загальноосвітніх та професійно-технічних навчальних закладів.

Карту створили, аби відвезти її на Донбас.

протилежність попередньому: те починалося з прокляття – це починається з благословення; те пророкувало рабство – це сповіщає панування. Сама формула – «Благословенний Господь Бог» означає піднесення хвали і подяки Богові (Еф.1:3). Але найцікавіше в ній те, що тут Бог одкровення – Всевишній – уперше називається Богом Сима. Це означає, що потомство Сима буде стояти в особливо близьких відносинах до Творця як родоначальники богообраного єврейського народу, і що з нього вийдуть керманічі, патріархи і пророки – служителі Бога на землі, й, нарешті, з нього потім вийде і сам Христос Спаситель.

«Ханаан же буде рабом йому...».

Тут розуміються ті підпорядковані відносини, в яких перебували хананей у євреїв в епоху Ісуса Навина і за часів єврейських царів.

Священник Андрій ХРОМЯК,
викладач Волинської православної богословської академії, кандидат богословських наук

«великий у подвигах, сповіданні віри, у своїй праці».

Тому сьогодні, згадуючи Василя Великого, ми говоримо про людину, яка багато трудилася для розбудови Церкви і найголовніше – в укріпленні своєї віри. «Він є прикладом великої ревності, сповідання, працелюбності», – зауважив архієрей. Цей угодник Божий є великим у трудах своїх.

На завершення проповіді владику привітав присутніх зі святом, а іменників – із днем ангела.

Душпастир взяв участь у «Спільній коляді»

Клірик парафії Ікони Холмської Божої Матері священник Артем Кованський із благословіння митрополита Михаїла долучився до громадської акції «Спільна коляда», яка проходила 14 січня у рамках міжнародного етнофестивалю «Різдво у Луцьку».

Душпастир звернувся до присутніх, наголосивши на духовній складовій різдвяного періоду, адже це час, коли особливо варто задуматися над своїми вчинками. Тож привітавши усіх зі святами, священник побажав, аби різдвяна зірка завжди сяяла в наших серцях.

На завершення дійства присутні спільно виконали колядку «Нова радість стала».

У колядуваннях, які відбувалися на Театральному майдані міста, взяли участь колективи із України, Литви, Білорусі та Польщі.

Ковель: різдвяна зустріч для сімей учасників АТО

У соборі Благовіщення Пресвятої Богородиці ковельський осередок ГО «Військові капелани Волині» за участі духовенства цього храму спільно з іншими громадськими спільнотами організували різдвяне дійство для учасників АТО та їхніх сімей.

Під час заходу 15 січня створили святкову атмосферу. Духовенство й аматорські колективи співали колядки та щедрівки, було приготовано солодкий стіл. Особливим гостем стала волонтер Корпусу миру США в Україні Кесіді Крентон.

До проведення заходу долучилися громадські об'єднання «Зігрій душу» та «Велика ідея», Миський центр соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді.

Архієрей привітав волинського митця з ювілеєм

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл взяв участь у святковому вечорі заслуженого діяча мистецтв України Віталія Іваницького з нагоди його 60-річчя.

Під час дійства, яке відбувалося 15 січня у Волинському обласному академічному музично-драматичному театрі імені Тараса Шевченка, владику зазначив, що В. Іваницький неодноразово брав активну участь у заходах, очолюваних нашою Церквою, і в міжконфесійних проєктах. «На ювілей прийшов, щоби вшанувати, підбадьорити, благословити: хай далі трудиться на благо нашої громади», – зазначив керуючий єпархією.

Віталій Іваницький – автор низки мистецьких проєктів, зокрема фестивалів української естрадної пісні, «Вишиті рушники єднання».

У Луцькому братстві говорили про дзвонарне мистецтво

Намісник Луцького чоловічого Хрестовоздвиженського монастиря ієромонах Никодим (Смілій) взяв участь у колоквіумі «Мідний голос віків. Дзвони у житті народу», який відбувся 16 січня в Музеї історії Луцького братства.

Під час заходу волинські історики, пам'яткознавці обговорили факти з минушини волинських дзвонів, зокрема, дзвоніву спадщину Луцька. Відомі кампанологи Галина Марчук та Надія Севрюкова представили свою книгу «Мідний голос віків», у якій аналізується українське людвісарство, викладаються історичні відомості про дзвони тощо.

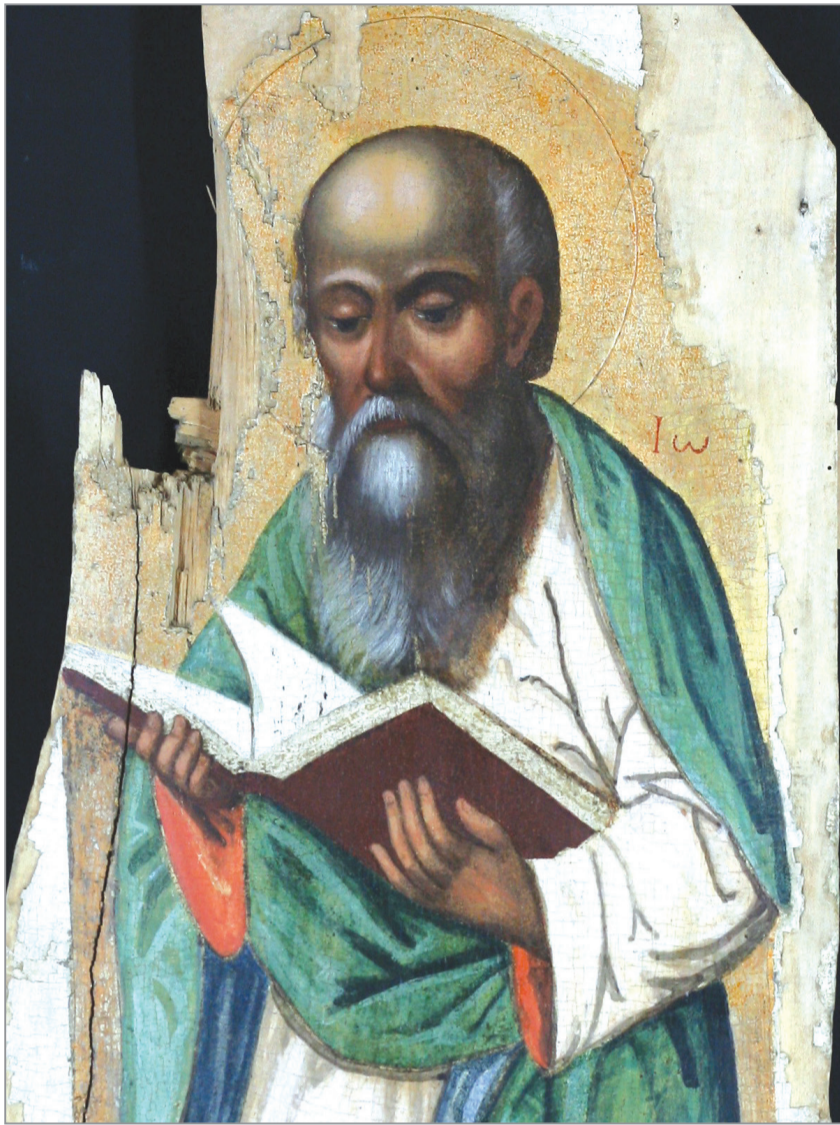
Отець Никодим, який закінчив школу дзвонарства у Мінську, взяв участь в обговоренні питань, пов'язаних із технологічними аспектами виготовлення цих інструментів. Також намісник зазначив, що колоквіум відбувся в досить цікавій тематичній атмосфері.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті pravoslavivolyyni.org.ua

Ольга ВЕРЕМЧУК

Світлина з сайту volyn-kray-mus.at.ua.

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ

«АПОСТОЛ ІОАН».
Кінець XVII ст. Походить з Успенської церкви с.Твердині Локачинського деканату. Матеріали: дерево, левкас, темпера, золочення. Експонується в Музеї волинської ікони

Святий Іоан, апостол, євангеліст, один із улюблених учнів Ісуса Христа - єдиний із 12 апостолів, який помер природною смертю у віці 94 роки (за іншими джерелами - більше ста). Працював і жив переважно у м. Ефес. Одна з найраніших згадок про апостола Іоана поза Євангеліями є у Посланні до галатів святого апостола Павла, написаному 53 року: «...Яків, Кифа та Іоан, визнані стовпи, подали мені руку єднання...» (Гал. 2:9).

Іоан - син Зеведея і Саломії, рибалка, одночасно зі своїм братом Яковом був покликаний Ісусом Христом серед учнів на Генісаретському озері. Після свого покликання він не розлучався зі Спасителем і був одним з трьох учнів, яких Він особисто наблизив до Себе. Святий Іоан був свідком чудес Сина Божого і преображення Господнього на Фаворі. Під час Тайної вечері возлежав біля Ісуса і, прихилившись до грудей Спасителя, запитав, хто видасть Його. Апостол Іоан слідував за Вчителем, коли вели Його із Гефсиманського саду на суд і коли допитували, невідступно

йшов за Ним по хресному шляху, сумуючи всім серцем. Саме Іоану Ісус доручив опікуватися Своєю Матір'ю, Богородицею, коли приймав мученицьку смерть на хресті, звернувшись до нього зі словами: «Це Мати твоя!» (Ін.19, 26).

Проповідуючи вчення Ісуса Христа, апостол Іоан зцілював багато людей, творив чудеса вигнання бісів і сам залишався неушкодженим, випиваючи яд із чаші чи виходячи із котла з киплячою оливою. У час гоніння на християн апостола судили у Римі і приговорили до смертної кари, але Господь зберіг Свого учня. Після цього був засланий на острів Патмос, де прожив багато років.

Головною темою проповіді апостола була любов до Бога і людей. Саме тому разом з іменем *Богослов*, він іменується *апостолом любові*. Святий Іоан залишив після себе величну духовну спадщину: Євангеліє, три Соборних послання й Апокаліпсис (Одкровення).

Традиційно апостола зображають молодого людиною з пером, книгою чи сувоєм, відповідно до його віку за життя Ісуса Христа. На волинській іконі він постає людиною поважного віку, з сивим коротким волоссям і бородою. Лик святого - вохристої карнації з підрум'яною, з високим чолом, серйозний і одухотворений. Обома руками на рівні грудей тримає розгорнуту книгу (символ вчення

Ісуса і власних творів) з червоною палітуркою і білими сторінками. Примітно, що погляд святого спрямований безпосередньо на книгу, і цим підкреслюється його особлива місія як провідника вчення Христа. Вбраний у традиційні одяжі проповідника: світлий хітон із червоним виворотом рукавів і зелений гіматій, на ногах сандалії. Складки одягу виконано світлими мазками по основних кольорах і гармонійно поєднуються. Золоте тло і німб наповнюють образ особливим світлом і Божою благодаттю. Іменний напис на іконі зроблено червоною фарбою на тлі. Позем виконаний у вигляді пейзажу з рудими пагорбами і кущами.

Ікона волинського майстра «Апостол Іоан» є зразком українського ренесансу, покликана возвеличити істинних дітей Церкви, щирих провідників учення Христового. Величавою поставою, благородним ликом святий Іоан випромінює велич духу служителя Церкви.

Музей вдячний волянина, який кілька років тому подарував цей образ після тривалого зберігання у власній колекції. Приклад, гідний наслідування.

Світлана ВАСИЛЕВСЬКА,
провідний науковий співробітник
Музею волинської ікони

ВАРТО ЗНАТИ

ЛУЦЬКІ МОНАХИНИ КОЛЯДУВАЛИ ПАТРІАРХУ

16 січня ігуменя Анастасія (Заруденець), намісниця монастиря Святителя Василя Великого, що в обласному центрі, разом із насельницями обителі привітали з різдвяними святами Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета.

З благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла, який теж відвідав Святійшого владика, черниці віншували й співали колядки: «Нова радість стала», «Тиха ніч у Палестині», «Пречиста Діва», «Небо і земля», «Чути дзвінок», «Спи, Ісусе, спи».

Також монахині привезли Першоієрархові подарунки, виготовлені власними руками, зокрема, профори, свічки та скуфію.

Світлина з архіву ігумені Анастасії (Заруденець).

ХРЕЩЕНСЬКІ БОГОСЛУЖІННЯ

19 січня з нагоди Богоявлення, Хрещення Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа відбулися святкові Служби та велике освячення води у парафіях епархії.

Зокрема, у кафедральному соборі Святої Трійці урочисто Літургію очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл. З високопреосвященним служили декан собору протоієрей Микола Нецькар та інше духовенство.

Напередодні під проводом архієрея відправлено Всенічну.

Після Служби відбувся хресний хід від головного храму епархії до місця освячення води, що традиційно відбувається на березі річки Стир у Центральному парку ім. Лесі Українки (див. фото).

Потому владика освятить воду на підприємстві «Луцькводоканал».

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина інформаційної
служби епархії

СВЯТИНИ ВОЛИНИ

ЛИПИНИ: ОСВЯТИЛИ ІКОНУ ВАРВАРИ З ЧАСТИНКОЮ МОЩЕЙ

25 грудня митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив Божественну Літургію і відправив чин освячення образу Великомучениці Варвари з часткою її мощей у храмі Святої Трійці с. Липини Луцького районного деканату. Святиню встановлено на іконостасі церкви.

У проповіді високопреосвященний зазначив, що ми часто звертаємося до святих, аби через них достукатися до милосердя Божого. Стоячи перед іконою, ми уявляємо, що справді розмовляємо з угодником. Вони є нашими друзями і порадиниками, які допомагають правильно і праведно йти по життю.

Із владику молилися ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакин, настоятель парафії протоієрей Микола Цап'юк, інше місцеве духовенство, миряни, з-поміж яких і сільський голова Богдан Гусак.

На завершення Служби архієрей вручив відзнаки благодійникам цієї православної громади.

Ольга ВЕРЕМЧУК,
Світлина інформаційної служби єпархії

ДУХОВЕНСТВО ВЗЯЛО УЧАСТЬ У ЗАХОДАХ ДО ДНЯ СОБОРНОСТІ

У Луцьку з нагоди чергової річниці проголошення Акта злуки Української Народної Республіки та Західноукраїнської Народної Республіки в єдину УНР відбулася спільна молитва духовенства різних конфесій. Молебень біля пам'ятного знака борцям за волю і незалежність України на Київському майдані очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

Разом із високопреосвященним молилися, зокрема, міський декан протоієрей Михайло Онищук та духовенство кафедрального собору Святої Трійці, голова ОДА Володимир Гунчик, секретар міськради, виконувач повноважень міського голови Григорій Пустовіт, інші представники влади, громадськості.

Того ж дня канцлер єпархії протоієрей Микола Цап і капелан Луцького прикордонного загону священник Михайло Хімчак взяли участь у святкових урочистостях, що відбулися в обласному академічному театрі ляльок. У заході брали участь також священнослужителі РКЦ і УГКЦ, керівники міста й області.

22 січня 1919 р. на Софійській площі в Києві відбулось урочисте проголошення об'єднання УНР і ЗУНР у соборну Україну.

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина інформаційної служби єпархії

АМВОН

ВИРІВНЯТИ СПОТВОРЕНЕ

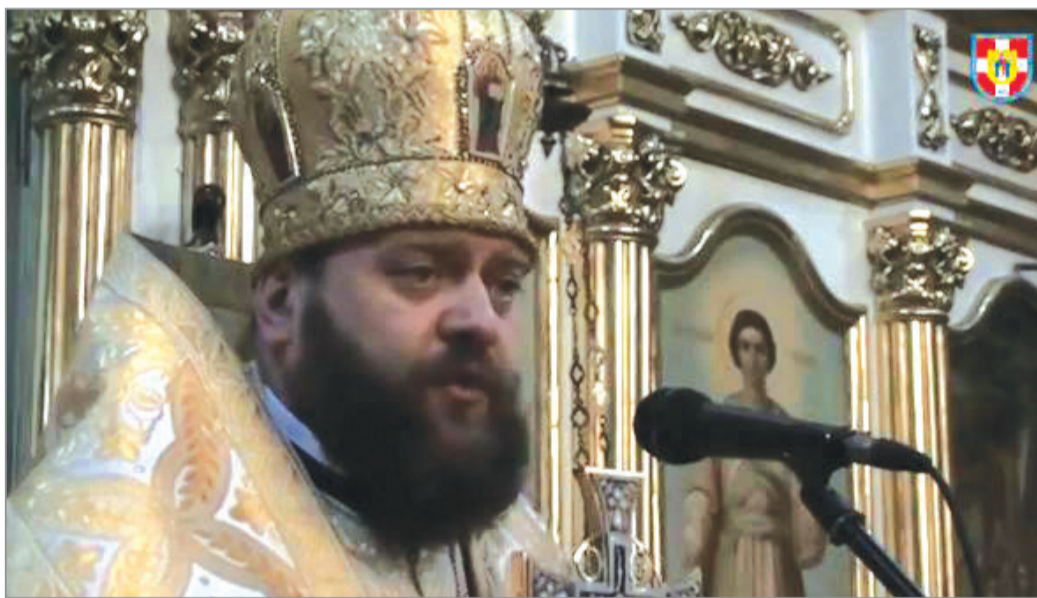
Із проповіді митрополита Луцького і Волинського Михаїла*

Сьогодні Церква готує усіх нас до Великого посту, до тих особливих днів, у які кожен із нас бажає насамперед змінитися самому і щоби змінилося все навколо нього. Змінилося до кращого.

Очищаючи свою душу, людина в першу чергу наближається до Бога. Тому, що одна із Заповідей говорить: «Блаженії чисті серцем, бо тії Бога побачать». Щоби побачити дійсність, життя таким, яким воно є, людина починає із себе. Починає, очищаючи свою душу, щоби побачити Бога. А побачивши Бога, побачить усю гармонію людського буття такою, якою її створив Господь. Бо вже немає у серці людини оцього пороку, який спотворює те, що навколо неї. Але починати треба із самого себе. Починати треба зі своєї душі.

Очищення і піст – це обмеження, стримання. Це не ті кроки, які ми дуже часто робим: наприклад, «я пощуся, щоби бути здоровим». Або каже: «Я пощуся, щоби похуднути». Або інші якісь речі, які нічим не пов'язані з духовним життям. Піст – це є піст. Він складається з утримання фізичного, духовного, розумового. Ми стримуємо себе, щоби про самого себе подумати.

Я часто закликав усіх вас починати любити, починаючи із себе. Якщо ти хочеш полюбити ближнього – навчися любити самого себе. Ось якраз це в піст у першу чергу – любов до себе. виправити те, що в тобі стало не таким, як написано в Святому Євангелії. Вирівняти спотворене в тобі. І тому цей піст – особливий. Він не тільки Великим називається в значенні

проміжку часу, а Великим у великому подвигу, який людина повинна понести.

Звичайно ж, подвиг у кожній людині свій. І як сьогодні читалося в Апостольському Писанні: «Ти не дивись, як поститься ближній твій». Ти дивись за собою. Бо Господь знає, як людина несе подвиг. І той, хто не обмежувався в їжі, може бути святішим, ніж ти, який голодував, але поїдав ближнього твого словами. Кривди робив на голодний шлунок більше, ніж на ситий. То, можливо, краще тобі було б бути насиченим, ніж поїдати ближнього твого?

Тому я закликаю вас до мудрості й поміркованості у цьому Великому посту.

Беріть сам кожен собі свій подвиг. Самі над собою працюйте. Звертайтеся до духівника, якщо не справляєтесь чи не знаєте, що вам робити. Нехай священник підкаже вам, який достойний подвиг кожен із вас може понести. Щоби ви в першу чергу стали кращими. Щоби ви в першу чергу духовно зростали. Щоби дні для вас були плідними, хорошими. І не тільки словами, а дійсно зміненими в духовній радості воскресли: «Воістину Христос воскрес!»

Я бажаю, щоби кожен із нас ці дні провів у глибокій молитві за Україну. Неможливо про це сьогодні не розмовляти. Я також не стримуваюся. Хотів говорити

духовне, а думки зовсім інші. Небезпечний для України час. Небезпечний. «Небезпечний» – слово м'яке. Страшний! Явна агресія Росії на Україну. Військове захоплення – ось це правда. При тому, що ми до них не йшли. Ми в їхні справи не втручалися, які б проблеми в них не були. Все, що відбувалося, відбувалося в нас, усередині, в Україні. І нам, українцям, визначитися, як воно має бути. Братський народ?! Який же це братський народ? Який газ продає найдорожче і вводить війська? Це який братський народ? Агресор, а не братський народ! Якщо це браття слов'яни, то повинні чинити як браття. Якщо це браття по вірі, то хай і чинять по-євангельськи. Як сказано в Євангелії? – «По ділах їх пізнаєте їх». Ось вони ділами своїми засвідчують, які вони. Але це ще не час, не кінець, щоби ствердно це сказати. Є ще час покаятися. Час примиритися. Сьогодні неділя прощення. Ми мирні. Але коли треба, будемо захищати свою Батьківщину. Сьогодні є можливість кожному покаятися, вибачити і жити дійсно як брати. Дійсно як братські сусідні народи.

Але я хочу з великої політики повернутися до нас на Волинь. Сьогодні треба вибачити один одному тут, у нас, на Волині. Достатньо розборок цих! Достатньо непорозумінь! Не треба бути хахлами. Треба бути українцями, які живуть по вірі й по закону. В нас є зовнішній ворог, і ми повинні об'єднатися. В нас зовнішній агресор, і нам не треба шукати ворогів

ВИРІВНЯТИ СПОТВОРЕНЕ

Проповідь митрополита Луцького і Волинського Михаїла*

Закінчення. Початок на с. 5

серед своїх. Сьогодні всі як один: і держава, і Церква! Не будемо споглядати хто, і як, і в яку церкву ходить. В нас є спільна небезпека – агресія зі сторони Росії.

Але ми не уповаємо на свої м'язи. Сьогодні покладаємо надію на Бога. Він може все владнати. Тому, що від нас залежить – молитись. Молитись до Бога. І просити кожному, щоби Він усе владнав і все закінчилося мирно, все стало на свої місця.

Тому я закликаю в цей Великий піст усім нам долучитися до читання Псалтиря по домах. У свої години, але кожен день. Той, хто любить Бога, той, хто любить Україну, хто любить ближнього свого, повинний бути на молитві в обов'язковому порядку. Час пом'якшення закінчився!.. Небезпека надворі! Про який сон може іти мова? Про яке пом'якшення вдома може іти мова? Всі як один – до молитви! Безперестанної. І ми вірим, вірим в те, що Господь усе владнає.

А на кого нам ще надіятися? Нема на кого надіятися... Надіятися тільки на Бога! Хай милосердний Господь не полишить нас у скрутний час випробувань. А ми вірим, що все, «що в молитві попросите, віруйте – і дасться вам». Хіба таку громаду Бог не почує? Почує чи ні? Гукаймо! Гукаймо до Бога!

І ми віримо, що Всевишній усе переможе.

Тому я закликаю на вас Боже благословення. Додаю вам оптимізму тому, що ми

з Господом. Якщо ми вважаємо себе віруючими, то віримо, що наша молитва буде почута Творцем. І Господь усе владнає. Хай буде так. Я закликаю на вас усіх Боже благословення. І Бог миру та любові нехай буде з усіма нами.

* Виголошено 2 березня 2014 р., у неділю сиропуну, прощени, в кафедральному соборі Святої Трійці на завершення Божественної Літургії.

ОДНОВІРЦІ ЗА КОРДОНОМ

СВЯТО ЛЮДЕЙ ПОХИЛОГО ВІКУ

Велике торжество зустрічі Христа у Храмі є торжеством людей похилого віку. Коли Свята Родина прийшла до Храму, щоб принести потрібну жертву для очищення Марії після того, як Вона народила Ісуса, Її Сина визнали Месією лише дві людини, обрані силою і просвітленням Духа серед усіх численних людей, які юрмилися у священних дворах, і ці двоє були людьми похилого віку. Христос був тоді фактично новонародженим Немовлям – Йому було трошки більше, ніж 40 днів – і Його Мати сама ще була дуже юною, можливо, 14 років від роду. Але ті двоє, які визначили Їх як Месію та Його Матір, самі були «вельми похилі віком» (так сказано у Божому Слові), й так молоді, із юними та свіжими обличчями, стрілася з померезаними зморшками обличчями старих.

Перше померезане зморшками обличчя належало Симеону. Бог обіцяв йому, що той не помре, аж поки не побачить Месії, і Симеон жив у цій просвітленій надії. Кожного дня він вставав з ліжка, замислюючись, чи, може, сьогодні – цей обіцяний день, і кожної ночі він відходив до сну в розчаруванні. Рік минав за роком, а він усе ще йшов спати й обіцянка не була сповнена. Тоді одного дня, керований Святим Духом, він прийшов до Храму і вказав на Тих, що були серед сотень людей у натовпі: молоді жінку, Яку супроводжував багатого старший чоловік, і в Її руках маленьке Немовлятко – і тим Дитям був Месія. Він сміливо підійшов до них і взяв Дитя до своїх старечих рук, кажучи: «Господи, нині Ти відпускаєш слугу Свого». Це було проголошення, навіть не молитва. Грецьке дієслово тут – у теперішньому часі, і він знав, що ця Дитина була знаком того, що Бог відпускає його, щоб він тепер міг померти з миром. Його очі побачили Месію, Того, Хто мав просвітити всі народи світу і прославити людей Ізраїля. Вік Симеона не зазначено, але він однозначно був людиною похилого віку, бо тепер був готовий померти щасливим. (Традиції, які вказують на те, що він був одним із перекладачів Септуагінти – перекладу Старого Завіту на грецьку, містять поетичний символізм, а не сухі факти історії, інакше, відповідно до них, Симеонові мало б бути 250 років від роду).

Інша людина, що визнала Немовлятко в руках Матері Месією, також була похилого віку. Анна була пророчицею – не такою, що стояла і публічно проголошувала пророцтва, як Ісаєа, а жінкою, якій Бог повіряв таємні речі... Святий Лука оповідає, що в заміжжі вона жила з чоловіком сім років, а приблизно у віці 21 рік раптово овдовіла. Замість того, щоб вийти заміж удруге, вона залишалася у такому стані, покладаючи своє горе перед Богом і залишаючись при Храмі день і ніч (не буквально день і ніч, бо немає причин вважати, що юдейський Храм забезпечував кімнати для жінок, – але майже день і ніч). Вона першою заходила до Храму, коли відчинялися його ворота, і виходила останньою, проводячи весь свій час у пості, молитві, поклонінні, виливаючи своє серце Богові. Грецький текст Євангелія від Луки (2:37) каже, що вона була «вдовою аж до вісімдесяти четвертого року». Це може означати, що їй було 84, коли вона стріла Святу Родину, або ж те, що вона залишалася вдовою протягом 84 років, і тоді їй було б близько 105 літ. У будь-якому разі, вона була дуже, дуже старою жінкою.

Таким чином, Бог обрав як посудини для Свого одкровення двох людей, які йшли з Ним багато років і служили Йому десятиліттями. Він міг обрати будь-кого, включаючи молодших людей, людей сильних, енергійних, здатних перейти землю і море з важливою звісткою. Але Він цього не зробив. Натомість обрав двох людей зморшкуватих, сивих (чи лисіючих), закостенілих та зігнутих од віку, тих, які постаріли, служачи Йому, людей, які мали скоро померти. Що це означає? Це означає, що вірне служіння є важливим і що Бог шанує похилий вік. Це означає, що нашою метою повинно бути так само постаріти, служачи Богові, щоб Бог міг довіряти нам так, як Він довірився Симеонові та Анні.

Наша культура не цінує старості. Старість ганебна, і старших людей часто цуруються, вони зникають, переселяючись у будинки престарілих, їхня присутність – це небажаний тягар, їхні свідчення, їхній голос не беруться до уваги. Наша культура натомість цінує молодість, і наші очі часто тішать образи 20-літніх знаменитостей, у яких беруть інтерв'ю по телебаченню, і питають, які в них погляди на все – починаючи від політики і закінчуючи духовністю. Коли я бачу молодих знаменитостей (без зморшок), які сидять на ток-шоу і помпезно проповідують, я часто хочу крикнути до телевізора: «Чому ви запитуєте їх? Їм ледь достатньо віку, щоб законно голосувати, вживати алкоголь

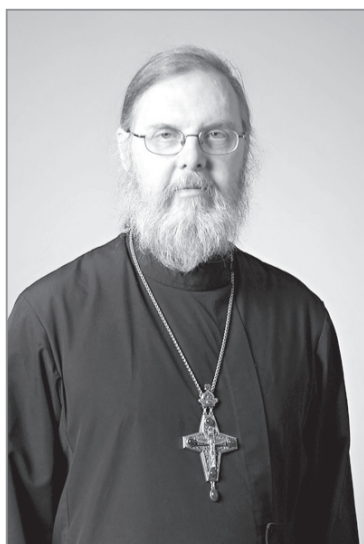
чи водити машину, а ви думаєте, що вони мають якусь таємну мудрість, щоб передати іншим? Їхні дідуся та бабусі забули більше, ніж вони самі знають! Чому ви не спитаете їхніх дідусів та бабусь?» На жаль, досвід старших, здобутий часто через страждання, занадто часто вважається за ніщо. Вони вчинили найважчий злочин: вони старі, зморщені й негарні. Навіть ботокс не прикриє їхню ганьбу.

Суспільства, здоровші за наше, дивляться на це по-іншому. Святе Письмо навчає нас «підвестись перед сивим волосом і особу старого шанувати» (Лев. 19:32) – тобто вставати, коли особа, достатньо старша, щоб мати сиве волосся, заходить до кімнати. Важливим чином ця заповідь базується на елементарній повазі не лише до людей похилого віку, але й до Бога, бо це речення закінчується словами: «і боїтимешся Бога твого: Я – Господь». Справді, у багатьох суспільствах, якщо не в більшості, вимагають поваги до людей похилого віку. Навіть наша власна канонічна традиція наполягає на певній зрілості для служителів: дияконами не можна стати, поки людина не досягне віку 25 років, пресвітерами – до 30, єпископами – до 35. А в ті дні вік 30 років

був старшим, ніж тепер, бо чоловік у віці 30 літ вже був якийсь час одруженим і міг сказати, що виростає з його дітей. Тепер усе інакше: 30 – це по-новому 20. Головним є те, що Церква цінувала зрілість і робила її необхідною вимогою для тих, хто їй служив.

Таким чином, Симеон і Анна вчать нас утікати від абсурдності нашої культури, яка зневажає старість та ідолізує молодість, і знову повернутися туди, де поважають мудрість, яку може надати тільки плин років. Звичайно, є винятки. Деякі старі люди залишаються безглуздими та нерозумними, і деякі молоді сповнені мудрості не по роках. Але ці винятки лише доводять правило. Свято Стрітіння привертає нашу увагу до вибору Богом людей похилого віку як Його посудин для Божественного одкровення. Слідуймо ж за ними і старішаймо у служінні та мудрості Бога.

Священник Лоренс ФАРЛІ
(За інтернет виданням «Православна Церква в Америці»)
Переклад з англійської Наталії ДОБЖАНСЬКОЇ-НАЙТ

Про автора

Лоренс Фарлі, у минулому англійський священник та випускник Вікліфського коледжу (Торонто, Канада, 1979), перейшов у Православ'я у 1985-му і тоді навчався в семінарії Святого Тихона в Саут-Кейнані (штат Пенсильванія, США). Після посвячення він переїхав до Суррею (Британська Колумбія), щоб розпочати нову місію Православної Церкви Америки у храмі Святого Германа Алякинського. Церква, заснована як громада з дванадцятих людей, значно виросла з того часу, і тепер має власну будівлю у Ленглі (Британська Колумбія). Община насчитувала велику кількість дочірніх спільнот, включаючи парафії у Вікторії, Комоксі та Ванкувері.

Отець Лоренс є автором багатьох книг, у тому числі серії з вивчення Біблії, «Відвідуємо: Подорож через православну Божественну Літургію», а також «Щоденний календар святих». Він написав серію акафістів, надрукованих у видавництві «Александр-Пресс», і його статті надруковано в численних виданнях.

Веде щоденну авторську передачу (подкаст) на радіо «AncientFaith», яка називається «Коментарі з чашкою кави», і щомісячно дописує до блогу Православної християнської мережі. Він організував низку ретритів (усамітнень для прихожан – напр., на Великий піст) у США та Канаді, щорічно читає лекції у Ріджент-коледжі у Ванкувері. Також регулярно дописує на власному блозі: «Прямо від серця».

Отець живе у Сурреї, вони з матушкою Донною мають двох дорослих дочок та двох онуків.

СПІВЧУТТЯ

УПОКОЇВСЯ ВИПУСКНИК ВОЛИНСЬКОЇ СЕМІНАРІЇ

Відійшов до Господа настоятель собору Преображення Господнього в Ніжині Чернігівської єпархії протоієрей Віталій Філозоф. Він народився у с. Коршів Луцького районного деканату та закінчив тоді ще Волинську духовну семінарію Київського Патріархату. Душпастир опікувався 1-ю окремою танковою бригадою. Чотири роки їздив із гуманітарною допомогою в зону бойових дій та неодноразово був у капеланських ротаціях.

Помер священник 29 грудня на 41 році життя від інфаркту. Поховали о. Віталія 31 грудня біля храму, де служив і який піднімав із руїн.

ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ ПРОТОІЄРЕЙ ВАСИЛЬ НЕЛІПА

Чин похорону новоспочилого священника відправили у храмі Архистратига Михаїла с. Підгайці Луцького районного деканату, де служив душпастир.

Очолив відправу декан протоієрей Володимир Присяжнюк. Із ним молилися настоятель підгаєцької парафії протоієрей Іван Гурев, інше духовенство Луцького районного та Ківерецького благочинь.

Народився о. Василь 16 січня 1967 року в с. Великомихайлівка Покровського р-ну Дніпропетровської обл. 28 березня 1993 р. єпископ Луцький і Волинський Серафим (Верзун) у кафедральному соборі Святої Трійці висвятив його на пресвітера. Закінчив Волинську духовну семінарію у 1995 році.

У різний час душпастир був настоятелем парафій Святителя Іоана Золотоустого в Луцьку та Апостола Андрія Первозваного с. Дерно, Святителя Миколая Чудотворця с. Жидичин Ківерецького деканату. Також панотець був кліриком собору Покрови Пресвятої Богородиці в Ківерцях, а з 2017-го – поза штатом єпархії.

За повідомленням о. Івана Гурєєва, помер протоієрей Василь Неліпа від запалення легень у день народження, коли йому виповнився 51 рік. Поховали спочилого в с. Прилуцьке, біля могили батька.

ОГОЛОШЕННЯ

У ВПБА РОЗПОЧАЛИ ПРИЙМАТИ ЗАПИСКИ НА НЕВСИПУЩІЙ ПСАЛТИР

У домовому храмі Всіх волинських святих Волинської православної богословської академії вшосте безперервно читатимуть Псалтир протягом Великого посту. Про це повідомив сайт Vpba.org.

Записки «за здоров'я» та «за упокій» можна віддати у приймальні навчального корпусу (вул. Градний узвіз, 5, II поверх)

з 10.00 до 16.00 в будні, а у вихідні та святкові дні – на подвір'ї кафедрального собору Святої Трійці.

Особливістю цього читання Псалтиря є те, що кожного дня подані імена будуть поминатися по декілька разів на день протягом 40 днів.

ЕПАРХІАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

1 березня

День народження: 55 років тому, 1963-го, – протоієрей Степан Деленів, настоятель парафії Апостола, первомученика й архидиякона Стефана в Торчині Луцького районного деканату.

День народження: 45 років тому, 1973-го, – протоієрей Іван Семенюк, ківерецький декан, настоятель собору Покрови Пресвятої Богородиці в Ківерцях.

День народження: 35 років тому, 1983-го, – священник Юрій Крохмаль-Брилевський, настоятель парафії Великомученика Юрія Переможця в Рокинях Луцького районного деканату.

2 березня

День народження: 35 років тому, 1983-го, – священник Роман Войнарович, настоятель парафії Великомученика Димитрія

Солунського в с. Гать Луцького районного деканату.

15 березня

День народження: 60 років тому, 1958-го, – протоієрей Георгій Лагановський, настоятель парафії Великомученика Юрія Переможця в с. Підгайці Луцького районного деканату.

22 березня

День народження: 45 років тому, 1973-го, – протоієрей Василь Михалко, настоятель парафії Безсрібників і чудотворців Косми і Даміана в с. Холоневичі

Ківерецького деканату, Великомученика Димитрія Солунського в с. Знамирівка Цуманського деканату (Ківерецький р-н).

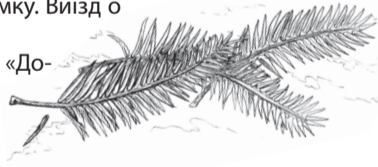
День народження: 30 років тому, 1988-го, – священник Віталій Ващук, настоятель парафії Ікони «Неопалима купина» в Луцьку і каплиці Великомученика і цілителя Пантелеймона у Волинській обласній клінічній лікарні (с. Боголюбів, Луцький р-н).

Щирозаочно вітаємо вас із ювілеями, болюб'язні отці! Хай Бог благословляє усіх вас на багаті і благі літа!

ПАЛОМНИЦТВА

11 лютого – до почаївських святинь: лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело Праведної Анни – жіночий монастир Богоявлення Господнього у Кременці – храм Пророка Іллі в Дубенському замку. Виїзд о 6.30. Повернення – о 20.00. Пожертва 180 грн.

28 березня – 3 квітня – до Святої Землі (проща «Дорогою Ісуса Христа»). Проводиться з благословіння Патріарха Філарета, очолює митрополит Луцький і

Волинський Михаїл): Хайфа – долина Армагеддон – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – біблійна Галілея – Ярденіт – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфанія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертве море – Лідда – Кумран. Зголошуватися не пізніше ніж за два тижні.

24–25 лютого – до святинь у Польщі:

Ченстохова, Краків (для тих, хто має візу). Зголошуватися не пізніше ніж за три дні.

Рестрація – не пізніше ніж за день до початку прощі (якщо не зазначено інше). Виїзд на всі богомілля – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та рестрація – у паломницькому центрі єпархії «Україна» (керівник Лариса Савчук) за тел. (050) 812-09-79.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

СЛОВО КИЇВСЬКОГО
ПАТРІАРХАТУ
– НА ВОЛИНИ

ЧИТАЙТЕ
Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки). Розпорядок роботи: будні – 9.30–19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год.

СЛУХАЙТЕ
Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ
Сайт pravoslaviavolyni.org.ua – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
За єдину Помісць Українську Православну Церкву!

Свідцтво про державну реєстрацію: ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.
Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату (Волинська духовна консисторія)
Друк – ТОВ «Волинська друкарня» (Луцьк, просп. Волі, 27). Тел. (0332) 24-25-07. Зам. №119. Наклад 1400 пр.
Передплатний індекс 91241

РЕДАКЦІЯ
Віталій КЛІМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Петро САЙКЕВИЧ (верстка)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1
volynkonsystoria@ukr.net
Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10:00–16:00, обідня перерва – 13:00–14:00

КЕРУЮЧИЙ ЕПАРХІЄЮ
Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ. Тел./факс (0332) 72-44-64

КАНЦЕЛЯРІЯ
Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Віце-канцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ. Тел. (0332) 72-44-64

ІНФОРМАЦІЙНО-ВИДАВНИЧИЙ ЦЕНТР
Тел. (0332) 72-21-82
Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність єпархії) infosluzhba@ukr.net
Сайт – pravoslaviavolyni.org.ua
info@pravoslaviavolyni.org.ua
Прес-служба (співпраця зі ЗМІ) – прес-секретар архімандрит КОНСТАНТИН (Марченко) Моб. (096) 781-80-59. Pres-sluzhba@ukr.net

Газета «Волинські єпархіяльні відомості». Hazeta.vyev@gmail.com
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО. Тел. (095) 126-40-77. Blaho@ukr.net
Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» – завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО. Тел. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97 kfjuchi@ukr.net

КАПЕЛАНСЬКА СЛУЖБА
Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Інспектор з питань місійної діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК. Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

ПАЛОМНИЦЬКИЙ ЦЕНТР «УКРАЇНА»
Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79

СКЛАД-МАГАЗИН ікон, риз, церковного начиння тощо
Директор Богдан ТИШКЕВИЧ. Луцьк, просп. Волі, 2. Моб. (066) 217-25-58
Час роботи: понеділок–п'ятниця, 10:00–18:00, в суботу – 10:00–15:00, обідня перерва – 13:00–14:00.

ПАЛОМНИЦТВА

ГОРИ ІЗРАЇЛЕВІ

Книга пророка Єзекиїля цікава вже тим, що в ній принаймні п'ятнадцять разів повторюється в різних відмінках словосполучення «Гори Ізраїлеві», яке в Біблії більше ніде не зустрічається. До цих вершин Господь звертається устами старозавітного пророка, тим самим оживляючи, здавалось би, мертво природу, їм передбачає то добре, то погане майбутнє, за них заступається:

«І було до мене слово Господнє: сину людський! поверни лице твоє до гір Ізраїлевих і пророчи на них, і скажи: гори Ізраїлеві! слухайте слово Господа Бога...» (Єз. 6:1–3);

«І зроблю землю пустелею з пустель, і горда могутність її припиниться, і гори Ізраїлеві спорожніють, так що не буде перехожих» (Єз. 33:28);

«І виведу їх з народів, і зберу їх із країн, і приведу їх у землю їх, і буду пасти їх на горах Ізраїлевих, біля потоків і на всіх населених місцях землі цієї. Буду пасти їх на доброму пасовищі, і загір їх буде на високих горах Ізраїлевих; там вони будуть відпочивати у доброму загоні і будуть пастися на рясному пасовищі, на горах Ізраїлевих» (Єз. 34:13–14);

«І пізнаєш, що Я, Господь, чув усі знуцання твої, які ти промовляла на гори Ізраїлеві, говорячи: «спустили! нам віддані на поживу!»» (Єз. 35:12);

«І ти, сину людський, виречи пророцтво на гори Ізраїлеві і скажи: гори Ізраїлеві! слухайте слово Господнє» (Єз. 36:1);

«...за це, гори Ізраїлеві, вислухайте слово Господа Бога...» (Єз. 36:4);

«А ви, гори Ізраїлеві, розпустіть гілля ваше і будете приносити плоди ваші народу Моєму Ізраїлю; бо вони скоро прийдуть» (Єз. 36:8);

«На цій землі, на горах Ізраїля Я зроблю їх одним народом, і один Цар буде царем у всіх них, і не будуть більше двома народами, і вже не будуть надалі розділятися на два царства» (Єз. 37:22);

«Після багатьох днів ти знадобишся; в останні роки ти прийдеш у землю, врятовану від меча, зібрану з багатьох народів, на гори Ізраїлеві, які були у постійному запустінні, але тепер жителі її будуть повернуті з народів, і всі вони будуть жити безпечно» (Єз. 38:8);

«І поверну тебе, і поведу тебе, і виведу тебе від країв півночі, і приведу тебе на гори Ізраїлеві» (Єз. 39:2);

«Ти ж, сину людський, – так говорить Господь Бог, – скажи всякого роду птахам і всім звірам польовим: збирайтеся і йдіть, з усіх боків сходьтеся до жертви Моєї, яку Я заколю для вас, до великої жертви на горах Ізраїлевих; і будете їсти м'ясо і пити кров» (Єз. 39:17).

А якими ізраїльські узвишся є зараз: названими чи безіменними, високими чи низькими, лісистими та зеленими чи лисими й пустельними, забудованими та заселеними чи спорожнілими? Спробуємо описати ті гори Ізраїлеві, по яких ступали ноги Спасителя і які згадуються вже в Новому Заповіті.

«Негаймо після того Дух веде Його в пустелю. І пробув Він там у пустелі сорок днів, спокушуваний сатаною, і був із звірами; і ангели служили Йому» – євангельська подія

Гора та монастир Каранталь

Церква Блаженств

спокушання Ісуса Христа в пустелі описується в трьох євангелістів-синаптиків (Мк. 1:12–13; Мф. 4:1–11; Лк. 4:1–13). За християнською традицією, печера, в якій Спаситель провів у пості та молитвах зазначені сорок днів і ночей, знаходиться на горі Каранталь (Спокуси), що отримала свою назву від слова Quaranta – сорок. Ця прямовисна безліса вершина стоїть на північно-західній околиці Єрихона (сучасна держава Палестина) на території Західного берега річки Йордан. Зараз тут, на висоті 350 м над рівнем моря, – грецький православний чоловічий монастир Каранталь, побудований у 1895 р.

«Побачивши народ, Він зійшов на гору; і коли сів, приступили до Нього ученики Його. І, відкривши уста Свої, навчав їх, промовляючи: Блаженні...» – текст Нагірної проповіді, в якій Ісус Христос виголосив Заповіді блаженства, наводять два євангелісти (Мф. 5:1–7:29; Лк. 6:17–49). А саме узвишся тепер так і називається – гора Блаженств. Стоїть вона в околиці Капернаума на північному узбережжі Галилейського моря на висоті 210 м над його рівнем. Зараз на горі знаходиться церква Блаженств римсько-католицького ордену францисканців, побудована в 1936–1938 рр. за проектом Антоніо Барлуцці. Вона має

форму октагона (восьмикутника) – за числом блаженств, виголошених Спасителем (дев'ять виокремлене у зв'язку з тим, що воно почасти повторює восьме та звернене безпосередньо до слухачів). Цікаво, що вітвар храму розташовано в його центральній, а не, як це звично для нас, православних, східній частині. Ще одна особливість церкви – вікна в ній знаходяться на рівні лиця паломників, щоб вони мали можливість замість ікон споглядати чудову природу краю, посеред якої перебував Ісус.

«Коли минуло шість днів, Ісус взяв Петра, Якова та Іоана, брата його, і вивів їх на високу гору одних, і преобразився перед ними: лице Його засяяло, як сонце, одежа ж Його стала білою, як світло», – євангельську подію преображення Господнього згадують, знову ж таки, три євангелісти (Мф. 17:1–13; Мк. 9:2–13; Лк. 9:28–36). Традиційно вважається, що вона відбулася на горі Фавор, яка знаходиться на відстані 9 км на південний схід від Назарета, в Нижній Галилеї. Висота Фавору – 588 м, його схили заросли вічнозеленими дубами, оливами, ліщиною, олеандром, кущами диких троянд і жасмину. На північно-східній частині вершини діє грецький православний жіночий монастир Преображення Господнього. Храм обителі, освячений у 1862 р., має три престולי: центральний – на честь Преображення, південний – пророків Мойсея й Іллі, північний – святих Георгія Побідоносця та Димитрія Солунського. Щорічно тут

19 серпня, у день православного святкування Преображення, відбувається маловідоме українцям чудо: над монастирем з'являється хмара (іноді декілька), нетипова для характерного в Ізраїлі в цю пору року безмарного сезону. Іноді хмари бувають осяяні таємничим світлом. Але, що цікаво, пройшовши над православним храмом із великою швидкістю, хмари зникають на підступах до католицької базилики, яка розташована в 400–500 м звідси.

«І вивів їх до Вифанії, і, піднявши руки Свої, благословив їх. І коли Він благословляв їх, почав віддалятися від них і вознісся на небо», – євангельську подію вознесіння Господа описують два євангелісти (Лк. 24:50–53; Мк. 16:19–20). Вона відбулася на Оливній (Єлеонській) горі, яка знаходиться на схід від Старого міста Єрусалима на висоті 793 м над рівнем моря. У її підніжжі та трохи вище росте Гефсиманський сад, де ще дотепер збереглися вісім оливкових дерев віком близько 2000 років, а на самій вершині стоїть восьмикутна каплиця Вознесіння, відбудована у 1150 р. У ній зберігається камінь із відбитком правої стопи Христа. Зараз каплиця знаходиться на території мечеті, але доступ християнам не забороняється.

Отже, як бачимо, віруючі шанують місця, по яких ходив Спаситель, не забувають про них, а гори Ізраїлеві отримали свої імена, стали забудованими, заселеними та сповнилися молитвою побожних вірян з усього світу.

Олександра ТОЦЬКА
Світлина авторки

Храм Вознесіння

Дзвіниця монастиря Преображення Господнього